

W Barbara
WOODOVÁ

Panenky
z ráje

edice
KIO KAN

Barbara
Woodová
Panenky
z ráje

AL
press

edice
KLOUKAN

Copyright © 1993 by Barbara Wood

Translation © Petruše Klůfová-Štechová, 1998

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu VIRGINS OF PARADISE
vydaného nakladatelstvím Avon Books
1350 Avenue of the Americas, New York, NY 10019
přeložila Petruše Klůfová-Štechová
Redakční úprava Ivana Váňová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 1998
shop@alpress.cz
První vydání

ISBN 978-80-7543-296-4 (pdf)

Ahmedu Abbasu Rahagovi s vděčností a láskou

*Byly tam dveře, k nimž jsem neměl klíč,
a opona, za kterou jsem nedohlédl.
Jako by mezi mnou a tebou padlo pár slov
– a tím všechno skončilo.*

Omár Kháyyám
Rubáiyát

*Ženy se budou těšit právům,
jež ale samy musí dodržovat,
ačkoliv muži budou nad ženy.
Alláh je veliký a moudrý.*

Korán II: 228

❖ Prolog ❖

Jasmína nečekaně požádala taxikáře: „Mohli byste mě nejdříve zavést do ulice Panenek z ráje?“

„Jistě, paní,“ přisvědčil Arab a sjel pohledem po jejích plavých vlasech.

Jasmína tou prosbou zaskočila sama sebe. Při jízdě z káhirského letiště i předtím, během dlouhého letu z Los Angeles do Egypta, si v duchu slibovala, že k téhle ulici se ani nepřiblíží. Chtěla jet přímo do hotelu Nile Hilton, zjistit tam, proč ji pozvali zpět do Egypta, vyřídit všechno potřebné a co nejrychleji se zase vrátit do Kalifornie. Nad tímhle náhlým rozhodnutím se až zhrozila, ale přesto svou žádost nevzala zpět. Jet do ulice Panenek z ráje se možná bála, ale ještě větší strach měla tam nezajet.

„Moc pěkná ulice, paní, výstavná, krásná,“ vykládal úslužně řidič, zatímco tiskl klakson a bojoval s dopravní zácpou v centru starověkého města. Jasmína mu z obličeje vyčetla zvědavost, podle níž naráz pochopila, že turisté tuhle ulici navštěvují jen výjimečně. Seděla ve škytajícím autíčku vyzdobeném pestrými střípci, papírovými květinami a – na sametem vyložené palubní desce – okázale připraveným koránem, svatou knihou všech muslimů, a nervózně zatínala prsty do nohavic modrých džínsů. Džíny nosila ze všeho nejraději, dokonce i na pediatrické klinice. „Velmi nedoktorské, paní doktorko Van Kerková,“ pokáral ji jednou primář škádlivě.

Jasmína si prohlížela hustý dav na chodnicích. Jen málokterý mladík měl staré zvonové džíny a vypasovanou nylonovou košili. Byly tam elegantní dámy s pečlivými účesy, v módní sukni a halence i muži v tradičních galabejách, ale i mladé ženy v dlouhých šatech a závojích – v „islámském oděvu“ nového fundamentalismu – a venkovanky v úzkých černých hábitech, jež při chůzi odhalovaly právě ty půvaby, jež měly původně zakrývat.

Jasmína si vybavila holčičku, již kdysi bývala, dítě se světlou pleť a plavými vlásky, jež dovádělo se svými snědými kamarády a příbuznými a nemělo tušení o rozbouřené budoucnosti, již se řítilo vstříc. Nebloudí to dítě někde tady v davu? Neměla by zastavit vůz a říct mu: „Pojeď se mnou, odvezu tě co nejdál od nebezpečí a zrady, jež tě tu čekají.“

Mezitím se kašlající autíčko doplazilo do ulice tak úděsně známé, až to Jasmíně vyrazilo dech.

Řidič zpomalil. Dívala se na dávno zapomenuté obrysy stromů nad zahradní zdí. Jako by odjela teprve včera. A strach v ní sílil.

Ten dopis, který jí došel do Los Angeles před pár dny, mohla samozřejmě zahodit. *Paní doktorko Van Kerková, mohla byste prosím přijet do Káhiry v naléhavé*

věci? *Jde o vaše dědictví.* Dopis psal advokát z Káhiry. Pamatovala si ho z dětství v ulici Panenek z ráje, býval jejich rodinným právníkem.

„Měla bys tam jet,“ přemlouvala ji její nejlepší přítelkyně Rachel, rovněž lékařka. „Dokud si nesrovnáš vztahy v rodině, těžko si můžeš dát do pořádku svůj osobní život. Možná je to konečně příležitost, jak navždy pohřbit demony z minulosti.“

Jasmína advokátovi zatelefonovala. „Promiňte, paní Van Kerková, ale je to velmi složitá záležitost. Musíte přijet osobně.“

„Zastavte, prosím,“ požádala řidiče pod baldachýnem starých topolů za mohutnou kamennou zdí, za níž vykukoval obrovský dům uprostřed tiché zahradní oázy – vzácnosti v tomhle přelidněném dusícím se městě. Když se Jasmína dívala na třípatrové růžové sídlo s balkony a dřevěnými okenicemi, zahltilo ji dojetí. Tady se narodila. Tady se poprvé nadechla, zasmála, rozplakala.

A tady se mě rodina zřekla, proklela mě a odsoudila k smrti.

Dům jí připomínal slavnou a upadající historii celého Egypta. Ta okna by se mohla otevřít a ukázat známé tváře, ty milované i ty nenáviděné – tváře patřící generacím Rašidů, mocné a urozené rodiny. Byli nepředstavitelně bohatí, důvěrně se přátelili s králi a paši, byli krásní a požehnaní, jenže pod tím pozlátkem vřela ta jená šílenství, cizoložství, vraždy. Do myšlenek jí dotírala otázka: Žije tu rodina stále?

Vzpomněla si, jak kdysi dávno jí Amira řekla: „Žena může mít během života více než jednoho manžela, může mít mnoho bratrů a synů, ale vždy bude mít jen jednoho otce.“

„Řidiči!“ vybuchla Jasmína a odvrátila se od vzpomínky na otce a jejich poslední příšerné setkání. „Do Hiltonu, prosím.“

Sotva se auto vnořilo do rušných ulic, Jasmína se rozplakala. Na letišti odolávala, nepřipustila si žádný šok, žádné rozrušení z návratu, jako by to bylo letiště kdekoliv na světě, ale teď, při jízdě městem svého dětství a po návštěvě ulice Panenek z ráje se hradby jejího odstupu začínaly bortit.

Káhira – po tolika letech! I přes slzy viděla Jasmína spoustu ohromujících změn. Ze starých paláců se stala sídla prosperujících firem. Na elegantních starých průčelích zářily neonové nápisy. Všude se stavělo v ustavičném hluku strojů a vozidel. Jako by celé bloky zničila válka a ohradila je ploty ze silných řetězů. Ale pořád to byla její milovaná Káhira, drzá, nestydatá, křiklavá, město, jež přežilo tisíc let válek, dobývání, morů a výstředních vládců.

Taxi dýchavičně objelo náměstí Tahrir, připomínající teď manéž v cirkuse. Vrcholily tu přípravy ke stavbě nové podzemní dráhy. Jasmína si všimla, jak si Káhirané nenásilně zvykají na všechny tyto změny. Když konečně uviděla hotel Nile Hilton, už se jí nezdál tak supermoderní a superelegantní jako kdysi, když tu měla svatební hostinu. Vedle něho býval mrňavý krámeček, kam si s Kamélií, Tahjou a Zachariášem chodívali v dětství pro zmrzlinu. A stávali tu prodavači jasmínu, náruče

tak plné větévek, že je pod nimi nebylo ani vidět, a na chodnicích dřepěly manželky feláhů a pekly kukuřičné klasy, což vždy signalizovalo příchod léta.

Jasmína se odvrátila od okna. Kdysi se zapřísáhla, že se už do Káhiry nevrátí, a chtěla slib dodržet. Byla tu tělem, které bude jednat s právníky, ale srdcem a duší zůstala v Kalifornii.

Taxi zastavilo před hotelem, z něhož se vyřítil vrátný, aby jí otevřel dveře se slovy: „Vítejte v Káhíře!“ a Jasmíně neušlo, že pohledem obdivuje její plavé vlasy stejně jako řidič a předtím celníci a nosiči na letišti. Připomněla si, že si musí koupit šátek. Nahé paže si už před vystoupením z letadla schovala pod svetr.

Malý nosič přiběhl pro zavazadla, ale Jasmína měla jen příruční kufřík. Nechtěla zůstat dlouho, pokud možno jen přes jednu noc. A do ulice Panenek z ráje už rozhodně nepojede.

Ve vstupní hale ji přivítala hlučná hudba a provolávání slávy, načež se objevil svatební průvod s tanečníky a muzikanty, přáteli a příbuznými kolem novomanželů. Jasmína se zastavila a sledovala, jak kolem proplovává nevěsta v bílých svatebních šatech a dvě družičky jí nesou dlouhou vlečku. Vzbudilo to v ní rozněžnělé vzpomínky na vlastní svatbu právě tady, tehdy ve zbrusu novém hotelu. Byla tenkrát tak šťastná! Vytáhla pár mincí a hodila je na dvojici s tichým přáním: „Hodně štěstí. *Mabruk*.“

U recepcce ji čekal další vřelý pozdrav: „Vítejte v Káhíře!“

„Mám tu nějaký vzkaz?“ zeptala se pohledného mladíka, který ji obdařil lichotivým úsměvem, v němž jsou egyptští muži přeborníci.

Podíval se do příhrádek: „Je mi líto, paní Van Kerková, ale nemáte.“

Sdělila advokátovi datum svého příletu i to, že má rezervaci v Nile Hiltonu. Čekala ho už na letišti, a když se neukázal, byla si jistá, že ho najde v hotelu. Poslíček ji doprovodil do jejího pokoje. „Ta nejlepší vyhlídka“, přesně jak si vyžádala. Dala chlapci libru, ale podle jeho výrazu poznala, že to je trochu moc.

Jasmína byla unavená a vyhládlá – v letadle vůbec nespala a jedla pramálo – ale chtěla zavolat do Los Angeles a dát všem vědět, že dorazila v pořádku. Sotva se dotkla sluchátka, kdosi zaklepal na dveře.

Otevřela a v úleku ucouvla.

Stála tam žena v tradičním úboru poutníka do Mekky – dlouhé bílé šaty, bílý závoj na hlavě zakrývající dolní polovinu obličeje. V ruce držela koženou kabelu a opírala se o hůlku. Jasmína ty temné oči poznala a zajíkla se rozporuplnými pocity. Amira!

Vzpomněla si na chvíli, kdy se s touto ženou viděla naposledy, a opět pocítila starý hněv a smutek.

Amira řekla arabsky: „Mír tobě a soucit boží.“

Jasmína si náhle vybavila vůni santalového dřeva a lilí, hudbu starých fontán na zahradě a božskou chuť meruněk v cukru. Byly to šťastné – a dlouho potlačované – vzpomínky.

„I tobě,“ odpověděla, jako by mluvila s přízrakem. „Pojď prosím dál.“

Když Amira vešla do pokoje, zavanula z jejích bílých závojų vůně mandlí. Jasmína žasla, jak bleskově se jí vybavují vzpomínky i arabština. Jak je příjemné jí opět mluvit. Amira počkala, až jí Jasmína nabídne židli, a pak usedla jako královna, i když poněkud ztuhle. Koneckonců, bylo jí přes osmdesát.

Jasmína se posadila na pelest a nespouštěla oči z postavy před sebou. Takže Amira konečně uskutečnila pouť do Mekky.

„Daří se mi dobře, buď bohu dík.“ Stařena sundala závoj a odhalila sněhobílé vlasy.

„Jak víš, že jsem tady?“

„To já jsem pro tebe poslala, Jasmíno.“

„Jak jsi mě našla?“

„Napsala jsem Izákovi Mirašimu do Kalifornie, ten zná tvou adresu. Vypadáš dobře,“ poznamenala Amira roztřeseně. „Jsi doktorka? To je dobře. Máš velkou zodpovědnost.“ Rozpráhla náruč. „Neobejmeš mě?“

Ale Jasmína měla strach. Ta žena byla u jejího porodu, ty mandlemi vonící ruce byly první, jež se jí dotkly. Přesto Jasmína nedokázala vejít do ženina objetí, ani když pohlédla do temných očí jiskřících jak srdce černého opálu. Tato žena měla silné rysy pouštních beduínů a hrdě vztyčenou bradu – rys všech žen rodu Rašidů včetně Jasmíny Van Kerkové. Jasmína sem totiž patřila, Amira byla její babička.

„Nesmíš mě nenávidět, Jasmíno,“ prosila Amira. „Jsi vnučka mého srdce a já tě miluju.“

„Promiň, babičko, ale já nezapomněla na den, kdy jsme se viděly naposledy.“

„Jistě. Byl to smutný okamžik pro nás pro všechny. Jasmíno, holčičko, když jsem byla malá, potkalo mě něco, kvůli čemu jsem plakala a plakala, až jsem věřila, že se vyprázdním jako vylitá láhev a umřu. Ale neumřela jsem, zůstala mi však vzpomínka na to propastné zoufalství a já přísahala, že nedovolím, aby některé z mých dětí poznalo takovou bolest. Jenže Ibrahim je sice tvůj otec, ale rovněž můj syn, a já nesměla zasáhnout. Podle zákona může muž činit se svými dětmi, co se mu zlíbí, je pánem rodiny. Ale truchlila jsem po tobě, Jasmíno. A teď ses vrátila.“

„Prosím, babičko, proč jsi pana Abdela Rahmana požádala, ať mě přivolá? Otec snad zemřel?“

„Ne, Jasmíno, je pořád ještě naživu. Ale právě kvůli němu jsem si přála tvůj návrat. Je nemocný, Jasmíno, umírá. Potřebuje tě.“

„Požádal tě, abys pro mě poslala?“

Amira zavrtěla hlavou. „Otec nic netuší. Bála jsem se, že kdyby věděl, že jsem ti psala, a tys nepřijela, zabilo by ho to.“

Jasmína bojovala se slzami. „A na co umírá? Jakou má nemoc?“

„Není to nemoc těla, Jasmíno, ale duše. Ztratil vůli k životu.“

„Jak bych ho *já* mohla zachránit?“

„Umírá právě kvůli tobě. Toho dne, kdy jsi odjela z Egypta, ztratil tvůj otec víru. Uvěřil, že Bůh ho odvrhl, a věří tomu ještě teď, na smrtelném loži. Jasmíno, nesmíš nechat otce zemřít bez víry, protože pak by ho bůh skutečně opustil a můj syn by neodešel do ráje.“

„Je to jeho vina...“, namítla rozechvěle Jasmína.

„Ach Jasmíno, copak víš všechno? Myslíš si, že víš, proč to tvůj otec udělal? Znáš celou historii rodiny? U Proroka, ty neznáš rodová tajemství, jež daly vzniknout naší rodině, jež daly vzniknout tobě. Teď ale přišel čas, aby ses je dozvěděla.“ Amira zvedla koženou kabelu a vylovila z ní krásnou dřevěnou kazetu vykládanou slonovinou. Na víčku stál nápis: *Bůh je milosrdný*. „Pamatuješ si na rodinu Miraši, jež bydlela vedle nás v ulici Panenek z ráje? Odstěhovala se z Egypta, protože to byli Židé. Maryam Miraši byla má nejmilejší přítelkyně. Navzájem jsme si strážily tajemství. A teď naše tajemství prozradím tobě, protože jsi vnučka mého srdce a já si přeji, aby se rána mezi tebou a otcem zahojila. Dokonce ti povím i velké Maryamino tajemství, je už po smrti, takže na tom nezáleží. A pak ti prozradím to své nejstrašnější, jež nezná ani tvůj otec. Ale nejdřív si musíš poslechnout to všechno ostatní.“

Jasmína fascinovaně hleděla na dřevěnou skříňku. Oknem vanul ranní větřík a doléhal sem hluk městské dopravy z ulice. A najednou ji napadlo něco zvláštního: Vzpomněla si na doby, kdy neexistovala ještě ani tahle ulice, ani tenhle hotel, ale stávala tu kasárna britské armády. A když sledovala babičku, jak zvedá víčko kazety s upomínkami na generace jejich hrdého rodu, uvědomila si, že se teď spolu vydají na cestu časem.

„Povím ti všechna svá tajemství, Jasmíno,“ zopakovala Amira tiše a upřela na ni moudré onyxové oči. „A ty mi svěříš ta svoje. Protože i ty máš tajemství.“ Povzdechla si. „Vyměníme si je navzájem a až Bůh vyslechne naše příběhy, snad ti ve své milosrdnosti poradí, co dál. To první tajemství se, Jasmíno, týká roku před tvým narozením, kdy skončila v Evropě válka a svět slavil mír. Přihodilo se to za vlahé noci plné příslibů a od ní se datuje počátek pádu naší rodiny...“

Část I

1945

1

„Pohlédněte k nebi, princezno! Vidíte toho okřídleného koně, jak cválá po oblacích?“

Děvčátko hledělo na noční oblohu, ale vidělo jen oceán hvězd. Zavrtělo hlavou a dočkalo se objetí. A náhle při tom pátrání po okřídleném koni zaslechlo zdálky cosi jako hřmění hromu. Vtom se ozval křik a žena, jež ji objímala, zavřeštěla: „Bůh nás ochraňuj!“ Ze tmy se vyloupily černé stíny obrovských koní s černě oděnými jezdci. Dítě se snažilo zablédnout jejich křídla v domnění, že se snesli z oblohy. Všichni prchali, i ženy a děti, hledali úkryt ve stanech, a ve světle ohňů se blýskaly meče a ke studeným hvězdám stoupal nářek.

Dítě se tisklo k ženě, s níž se choulilo za velikou cestovní truhlou. „Tiše, princezno,“ prosila žena. „Nesmíte vydat ani hlásku.“

Strach. Děs. Dítě vyrvané z ochranné náruče.

Amira vykřikla a vzbudila se. V pokoji vládla tma, ale měsíc za oknem jí postříbřil příkrývky. Posadila se, rozsvítila lampičku a dlaň si přitiskla na bušící srdce. Sny se vrátily. Jejich vinou se Amira probouzela unavená, protože sny byly zlé – zřejmě vzpomínky, i když těžko říct, zda všechny skutečné, nebo vysněné. Amira věděla, že ji neopustí ani ve dne, že i v přítomnosti bude muset znovu prožívat svou minulost, jako by žila dva životy současně – jeden patřil vyděšenému děvčátku a druhý ženě, jež se snažila najít smysl v tomto nevypočitatelném světě.

To je proto, že se má narodit dítě, usoudila Amira. Netušila, jak dlouho vlastně spala. V domě vládlo zvláštní ticho. Při každém porodu v sídle v ulici Panenek z ráje se jí sny vracely. Zamířila do velké mramorové koupelny – kdysi ji sdílela s manželem, Alim Rašidem, nyní už pět let po smrti – a potmě pustila studenou vodu. V zrcadle viděla, jak má ve svitu měsíce zsinanou tvář. Ostatní ji považovali za krasavici. „Slib mi, že se znovu vdáš,“ požádal ji Ali na smrtelné posteli, těsně před vypuknutím druhé světové války. „Jsi tak mladá, Amiro, plná života. Vezmi si Skourase, miluješ ho.“

Amira si opláchla obličej. Andreas Skouras! Jak mohl Ali tušit, že ho miluje? Svě city přece pečlivě skrývala! Nesvěřila se ani nejlepší kamarádce. *Vezmi si*

Skourase. Může to být takhle prosté? Ale co k ní králův ministr kultury vlastně cítí?

Upravila si vlasy a oděv – ulehla jen ke krátkému odpočinku, protože v noci počítala s porodem své snachy. Vrátila se do ložnice. Měsíc ozářil na nočním stolku fotografii muže s knírkem a orlím nosem.

Uchopila snímek do rukou a čerpala z něho útěchu jako v těžkých dobách pokaždé. „Co ty sny znamenají, manželí mého srdce?“ Dům, jindy hučící projevy života početné rodiny, teď mlčel. Věděla, že jediné známky života se časem ozvou zdola, kde snacha urputně pracovala k svému prvnímu porodu.

„Pověz,“ oslovila šeptem Aliho Rašída, bohatého a mocného, posledního ze zmiřené generace. „Proč se sny vracejí vždy před narozením dítěte? Je to zlé znamení, nebo projev mého vlastního strachu? Že by mě zážitek z dětství nutil prožívat děs nanovo pokaždé, když do rodiny přijde nový život?“ Amiře se někdy zdávalo o zoufalém, křečovitě vzlykajícím děvčátku, netušila však, o koho jde. „Jsem to já?“ tázala se fotografie. „Jen ty jediný znáš tajemství mé minulosti. Možná víš i víc, jen jsi mi to neřekl. Do tvého domu jsem přišla jako dítě. Jaká tajemství zůstala v hárému v ulici zvané U perlovníku, odkud jsi mě přivedl? Proč vzpomínky začínají až od osmého roku mého života?“

Žádná odpověď, jen šumění stromů v zahradě spící Káhiry. Všechny Aliho odpovědi leží v hrobě spolu s ním. Amira Rašídová se nikdy nedozví, z jakého rodu je, odkud pochází, jak se skutečně jmenuje – a tohle tajemství netuší ani její rodina. Na otázky o svých příbuzných odpovídala vyhýbavě a neměla ani vzpomínky na dětství, o něž by se mohla dělit se svými dětmi.

Ale ty sny...

„Paní?“ ozval se ode dveří hlas.

Amira se obrátila ke služebné, jež žila u Rašídů desítky let. „Už je čas?“

„Mladá paní je velmi blízko, paní.“

Amira rázem zapoměla na sny a myšlenky o Andreasi Skourasovi a rozběhla se tichou chodbou po vysokých kobercích, kolem křišťálových zrcadel a zlatých svícňů, vzduchem vonícím po citronovém oleji.

O její snachu pečovaly tety a sestřenice žijící v sídle. Těšily ji a modlily se. Byla zde i stará astroložka Kwetah, v temném koutě pokoje dumala nad mapami a nástroji, aby zaznamenala přesný okamžik zrození dítěte.

Amira se stále nemohla zbavit dozvuků svého snu. Byl tak skutečný, jako by ho žila. Kdo byla ta žena? Kdo ji vyrval z ochranné náruče? Amira si na matku nevzpomínala, jen na tu podivnou hvězdnatou noc. Jako by se nezrodila z ženy, ale přímo z těch jasných vzdálených hvězd.

Ale pokud je můj sen ve skutečnosti vzpomínka, říkála si, když kladla snaše na čelo studený obklad, co se stalo po mém únosu? Zabili tu ženu? Viděla jsem její smrt? To proto jsem ztratila paměť?

„Jak je ti, dcero mého srdce?“ zeptala se rodičky, která trpěla bolestmi už od časného rána. Zatímco snacha usrkávala bylinkový čaj, jenž ulevil při porodu i matce Proroka Mojžíše, Amira se zadívala na vzduté břicho a náhle se vyděsila. Něco není v pořádku.

„Matko –,“ zašeptala mladá žena, horečnaté oči třpytné jako dvě černé perly. „Kde je Ibrahim? Kde je můj manžel?“

„Ibrahim je u krále, nemůže přijít. Ty si teď dopij čaj, je v něm síla božího požehnání.“

Přišel další stah a dívka se hryzla do rtu, aby nevykřikla, protože žena projevující slabost při porodu je hanbou rodiny. „Chci Ibrahima,“ zašeptala.

Ženy v místnosti měly na hlavách hedvábné závoje, voněly drahými parfémami a oblečené byly v luxusních šatech, jelikož bydlely v domě bohače. V ženském křídle Rašidovy rezidence žilo celkem třiadvacet žen a dětí ve věku od jednoho roku do třiaosmdesáti let. Všechny ženy byly příbuzné, všechny patřily k rodu Rašidů, buď sestry či dcery či vnučky prvních manželek Aliho Rašída, zakladatele rodového klanu. Jedinými muži v tomto křídle byli chlapci pod deset let. Poté se podle islámského zvyku stěhovali do mužského křídla. Ženskému křídlu, kdysi harému, vládla pevnou rukou Amira. Velký portrét nad postelí zobrazoval Aliho Rašída obklopeného jeho ženami, konkubínami a dětmi. Ali Rašíd paša, usazený v křesle jako na trůně, byl statný mocný muž připomínající vládce z minulého století, jehož jméno mělo váhu ještě léta po jeho smrti. Amira byla jeho poslední manželka, brali se, když jí bylo třináct a jemu třiapadesát.

Snacha otevřela ústa v němém výkřiku. Amira jí vyměnila propocené polštář za suchý a otřela jí čelo.

„*Bišmalláh!* Ve jménu božím!“ šeptla jedna z mladých žen, jež rodiče pomáhaly u lůžka. „Co je to s ní?“

Amira stáhla atlasovou příkrývku a s hrůzou zjistila, že dítě kdovíproč změnilo polohu a leží napříč. Vzpomněla si na jinou noc, když přišla do tohoto domu jako nevěsta. Jedna ze starších žen jejího manžela rodila a dítě také leželo napříč.

A Amira si pamatovala, že žena i dítě zemřely.

Aby zakryla svůj úlek, chvíli snachu chlácholila a pak pokývla na jednu z žen, sestřenicí pálící kadidlo, jež zahánělo od lože rodičky džiny a další zlé duchy. Amira jí pošeptala, že spolu vrátí dítě do normální polohy hlavičkou dolů. Porod se blížil, a kdyby se dítě vzpříčilo v porodním kanálu, matka i dítě by byly ztraceny.

Sestřenice byla ve věcech kolem porodních potíží zběhlá jako všechny ženy té domácnosti, ale když se zadívala na znetvořené břicho, ztuhla. Kde má dítě hlavu a kde nožky?

Amira vytáhla amulet, který měl úžasnou sílu, protože byl „ohvězdněn“ – sedm nocí ležel na střeše, aby vstřebal světlo a sílu hvězd – a stiskla ho v dlaních, aby

z něj načerpala jeho kouzlo. Hlas z rádia, naladěného na noční čtení koránu, odříkával: „*Je psáno, že všechno se děje pouze na rozkaz boží. On o nás pečuje. V Boha necht' věrní kladou svoji víru.*“

Amira jemně natočila děcko do správné polohy, ale jakmile ho pustila, břicho opět změnilo tvar, jak se mimino stočilo napříč porodních cest.

„Bůh s námi!“ zanaříkala tiše jedna z žen.

Amira zachovala klid. „Bůh je náš vůdce. Musíme plod držet ve správné poloze tak dlouho, dokud nevyjde ven.“

„Ale kde má hlavičku? Co když přijde na svět nožkama napřed?“

Amira se snažila dítě držet, ale při každém stahu se zarputile zhouplo zpátky do příčné polohy. Konečně dostala nápad. „Doneste hašiš!“ přikázala.

Když místnost naplnila čpavá vůně a připojila se k parfému z meruňkových květů a páleného kadidla, Amira začala odříkávat korán, vydrhla si ruce a paže a čistým ručníkem si je otřela dosucha. Čerpala ze znalostí, jež jí předala její tchyně, matka Aliho Rašída, léčitelka a bylinářka, ale něco se naučila už dřív, v harému v ulici U perlovníku.

Sledovala, jak snacha potahuje z hašišové dýmky tak dlouho, až se jí do očí vkradl skelný pohled. Potom Amira položila ženě ruku na břicho, jemně miminko směřovala a druhou rukou pro ně sáhla.

„Dejte jí ještě dýmku!“ zavelela a snažila se představit si polohu tělíčka.

Rodička se snažila vdechnout hašišovou kouř, ale bolest se stala nesnesitelnou. Už se neovládla a zavřískla.

Nakonec se Amira obrátila k jedné z žen a tiše a klidně poručila: „Zavolej do paláce. Ať se Ibrahim okamžitě vrátí!“

„Bravo!“ vykřikl král Faruk. Protože to byl on, kdo vsadil na vítěznou barvu, a jeho družina kolem stolu s ruletou vybuchla v jáсот.

Ovšem jeden z mužů tleskajících královu vítězství, Ibrahim Rašíd, který zvolal: „Dnes vám přeje štěstí, Vaše Výsosti!“, byl u té zábavy duchem nepřítomný. Kdykoliv se král nedíval, kradmo mrkal na hodinky. Bylo už pozdě a on toužil zatelefonovat domů a zjistit, jak se daří jeho ženě. Nesměl však odejít od stolu, patřil ke králově družině a jako jeho osobní lékař byl vlastně ve službě.

Ibrahim do sebe lil celý večer šampaňské, což se mu nepodobalo, ale jeho žena rodila první dítě a on za celých osmadvacet let svého života ještě nebyl tak nervózní.

Šampaňské mu však náladu nevylepšilo, naopak. Byl stále zasmušilejší, v duchu se ptal, proč marný čas zábavou, která mu zábavná vůbec nepřipadá. Rozhlédl se kolem stolu. Byl tam dav mladíků, kteří vypadali přesně jako on. Jsme stejní jako mravenci, pomyslel si ponuře. Všichni věděli, že král Faruk si své pobočníky vybírá většinou

podle vzhledu – snědé mladíky s krásnýma hnědýma očima, černými vlasy, všechny pod nebo lehce nad třicet, bohaté a líné, v oblecích objednávaných v londýnské Savile Row, vystudované v Anglii. Do jednoho to byli synové káhirské aristokracie. A přesto, jak si Ibrahim povšiml s netypickým cynismem, nosili rudé fezy, symbol příslušnosti k egyptským vyšším vrstvám. Arabové snažící se nebýt Arabi, se vydávali za anglické džentlmeny. Rodným jazykem neprošli ani slovo, protože arabština byla dobrá leda tak k rozkazování služebnictvu. Ibrahima neutěšil ani fakt, že je královým osobním lékařem, protože tohle místo mu zajistil jeho mocný otec.

Ovšem funkce Farukova osobního lékaře měla mnoho vad na kráse. Jednou z nich byla nutnost ubíjet večery tímhle způsobem, poslouchat orchestr hrající rumbu a sledovat páry na parketu. Jako králův osobní lékař musel být Ibrahim buď přímo v králově družině, nebo k telefonickému zastížení. Do ložnice sídla v ulici Panenek z ráje měl zavedenou přímou linku z paláce. Zastával tuto vznešenou a čestnou roli už pět let a poznal Faruka lépe než kdokoli jiný, královnu Faridu nevyjímaje. Navzdory drbům – z nich pravdivý byl pouze jeden: že Faruk má velmi malý penis a kolosální sbírku pornografií, Ibrahim věděl, že král je srdcem dítě – zbožňoval zmrzlinu, kanadské žertíky, komiksy, filmy s Katherine Hepburnovou a hazard. A panny, jako byla ta sedmnáctka se smetanovou pletí, jež visela na královské paži dnes.

V sále bylo veselo, kromě místní šlechty tu bylo mnoho evropských urozených uprchlíků před Hitlerem. Káhira odolala Rommelovu útoku a město teď šilelo oslavami. Nikdo neměl chuť na zášť, dokonce ani ne vůči Angličanům, kteří teď po válce měli z Egypta stáhnout svá okupační vojska.

Když král vykřikl: „*Voisins!*“ a rovnal žetony na další čísla, Ibrahim opět tajně mrkl na hodinky. Jeho žena může každou chvíli родit a on by byl rád s ní, aby ji utěšil. Měl však ještě jeden důvod k úzkosti, i když podle jeho soudu ostudný – potřeboval vědět, zda splnil povinnost k otci tím, že zplodil syna. „Dlužíš to mně i svým předkům,“ řekl mu Ali Rašíd té noci, co zemřel. Podle Aliho muž bez syna není skutečný muž. Dcery se nepočítají. Ibrahim si vzpomněl na Farukův žal, když mu královna Farida povila dceru – dokonce Ibrahima tajně poprosil o radu a afro-diziaka.

Ale nejvíc ze všeho toužil Ibrahim po společnosti své mladičké ženy, svého motýlka. Král opět vyhrál, dav znovu zajásal a Ibrahim civěl do sklenky a vzpomínal na jejich seznámení. Na jednom královském zahradním večírku patřila do královny družiny a jeho okamžitě uchvátila její křehkost a krása. Zamiloval se však do ní až v té chvíli, kdy jí na nose přistál motýlek a ona vykřikla. Ostatní se kolem dívky shlukli, takže Ibrahim se k ní musel se svými čichacími solemi přímo probojovat. Když prolomil ochranný kruh žen, myslel si, že dívka pláče, ale jakmile si uvědomil, že slzí smíchy, pomyslel si: Jednou ten motýlek bude můj.

Ibrahim se zrovna díval na hodinky a uvažoval o výmluvě jak uniknout společenským povinnostem, když mu číšník donesl zlatý tác. „Pardon, doktore Rašide, ale tenhle vzkaz vám právě poslali z paláce.“

Ibrahim lístek přečetl, vyměnil s králem pár soukromých slov a už letěl z klubu, taktak že si vzpomněl vzít si od šatnářky plášť a zahalil si krk hedvábnou šálou. Až za volantem mercedesu zalitoval, že vypil tolik šampaňského.

Když zajel na příjezdovou cestu v ulici Panenek z ráje, vypnul motor a zadíval se na průčelí třípodlažního sídla z devatenáctého století. Chvilí naslouchal podivným zvukům, jež zněly zevnitř, ale jakmile poznal, oč jde, vyřítit se z vozu a po širokém schodišti vyběhl do ženského křídla, kde ženy naříkaly tak hlasitě, až se to rozléhalo celou ulicí.

Zarazil se až před sloupkovou postelí, ale to už se k němu rozběhla jeho sestra a s pláčem se mu vrhla kolem krku: „Zemřela! Naše sestřička zemřela!“ Ibrahim se jí jemně vyprostil a přistoupil k loži, kde seděla jeho matka s novorozencem v náručí, černé oči plné slz.

„Co se stalo?“ zeptal se a opět proklínal šampaňské.

„Bůh zbavil tvou manželku jejího utrpení,“ řekla Amira a odhrnula plenku z dětské tvářičky. „Ale obdařil tě krásným dítětem. Ach, Ibrahimе, synu mého srdce –“

„Kdy začala rodit?“ ptal se tupě, pořád ještě zmatený.

„Krátko po tvém ranním odchodu.“

„A zemřela?“

„Před pár minutami,“ přikývla Amira s povzdechem. „Volali jsme do paláce, ale už bylo pozdě.“

Konečně se přiměl pohlédnout na postel. Jeho mladičká žena měla zavřené oči a slonovinovou tvář klidnou, jako by pouze spala. Ibrahim padl na kolena, zabořil obličej do atlasové přikrývky a tiše zašeptal: „Ve jménu Boha nejmilosrdnějšího. Není jiného boha kromě pravého Boha a Mohamed je jeho Prorok.“

Amira položila synovi ruku na hlavu: „Byla to boží vůle. Teď už je v ráji.“ Mluvila arabsky, jazykem Rašidova rodu.

„Jak to přežiju, matko?“ šeptal. „Opustila mě a já to ani nevěděl.“ Pozvedl usazenou tvář. „Měl jsem být s ní. Mohl jsem ji zachránit.“

„Zachránit ji mohl jenom Bůh, buď pochválen. Čerpej útěchu z tohoto, můj synu: tvoje žena byla zbožná a dostane se jí nejvyšší odměny, protože pohlédne do boží tváře. Podívej se na svoji dceru. Narodila se ve znamení Vegy, to je osmý lunární den – podle astrologů velmi dobré znamení.“

„Dcera?“ zašeptal. „Takže Bůh mě proklel dvojnásob?“

„Bůh tě neproklel.“ Amira pohladila syna po tváři. Vzpomněla si, jak vyrůstali spolu – ona jako třináctileté děvčátko, on jako dítě v jejím lůně. „Což Bůh všemohoucí nestvořil ke své slávě i tvou ženu? Bůh nedělá nic nemoudrého, synu. Vzdej Bohu chválu.“

Ibrahim sklonil hlavu a přiškrceně šeptal: „Vzdávám díky Bohu všemohoucímu. Bůh je jen jeden, *Aminiti billáh*. Věřím v Boha.“ Vstal, rozhlédl se zmateně kolem sebe a pak utekl z místnosti. Pár minut nato už seděl v autě a řítil se k mostu přes Nil a nakonec zabočil na polní cestu lemující lány cukrové třtiny. Nevnímal vycházející měsíc ani horký vítr prosycený pískem, slepý vztekem a žalem ujížděl dál a dál.

Náhle ztratil nad vozem vládu a prudce vjel do třtinového pole. Vypotácel se ven, chvíli vrávoral a pak se zahleděl na noční oblohu. Nakonec s hořkým vzlykem pozvedl k nebi pěst a hlasitě proklínal Boha, pořád dokola a donekonečna.

Přišlo bledé svítání, a když Ibrahim otevřel oči, spatřil slunce zahalené do mlhy jako žena do závoje. Ležel a snažil se rozpomenout, co se stalo. Hlava mu třeštila a sužovala ho úděsná žízeň. Až teď zjistil, že sedí v nakloněném autě uvízlém ve třtinové džungli.

Co se stalo? Jak se sem dostal? Kde vlastně je?

A tu se mu všechno vybavilo: kasino, vzkaz z domova, smrt manželky a zoufalý útěk nocí –

Ibrahim zasténal.

Bůh, pomyslel si. Proklel jsem Boha.

Otevřel dveře vozu a vystoupil. Vůbec si nepamatoval, že se vrátil na přední sedadlo auta.

A teď mu bylo na zvracení a jeho žízeň by neuhasil ani Nil.

Opřel se o kapotu a zvracel. S údivem zjistil, že je pořád ještě ve smokinku. V životě mu nebylo tak zle. Pošpinil čest své zemřelé ženy, své matky a svého otce.

Ranní mlha se zvolna vypařovala, nahoře se rozklenulo modré nebe a Ibrahim shora cítil nesouhlasně podmračený pohled otce Aliho Rašída. Celých osmdvaacet let svého života se Ibrahim snažil otci zavděčit, aby splnil vysoká očekávání, jež v něho otec vkládal. „Budeš studovat na Oxfordu!“ rozkázal Ali a Ibrahim odjel do Oxfordu. „Staneš se lékařem!“ poručil otec a syn se podvolil. „Přijmeš místo u dvora!“ zavelel Ali, nyní už ministr zdravotnictví, a Ibrahim se připojil k Farukově družině. „Budeš pokračovat v čestné tradici svého rodu a dáš mi mnoho vnuků.“ Ale všechno jeho úsilí získat si otcovo uznání jako by v tomhle jediném okamžiku přišlo vniveč.

Ibrahim poklekl na vlhkou zem a z hloubi srdce se snažil požádat Boha za odpuštění, ale nedokázal v sobě najít nutnou pokoru. Během slov modlitby se mu před očima objevovala otcova nesmiřitelná tvář a mátlá ho. V duchu se ptal, zda se i ostatním synům místo Boha zjevuje obraz jejich otce.

Rozhlédl se, kterým směrem leží Nil – hynul žízni –, když tu k němu stvoly cukrové třtiny dolehl otcův burácivý hlas: „Dcera! Nesvedeš ani to, co umí i ten nejsprostší rolník!“ Ibrahim měl sto chutí rozkřiknout se k nebesům: Copak jsem se o syna nesnažil? Nejásal jsem snad z těhotenství svého milovaného motýlka? Netěšil jsem se, že tohle je první věc, kterou jsem nedostal od otce, nýbrž stvořil sám?

Pak donekonečna zvracel a zvracel. A najednou si šokovaně uvědomil kořeny své úzkosti: *K šílenství mě nedohání její smrt, ale vědomí, že jsem selhal v otcových očích!*

Toužil plakat, ale stejně jako modlitba za odpuštění slzy nepřišly.

Když se opřel o vůz a odhadoval, jak hluboko zapadl do bláta a zda je poblíž vesnice, zjistil, že o pár kroků dál kdosi stojí a pozoruje ho. Přisahal by, že před vteřinou tam nikdo nebyl. Sama snědá, jako by se postava vyloupila z tmavé hlíny, bosá, v dlouhých špinavých šatech, hliněný džbán na hlavě.

Byla to *felaha*, rolnická dívka sotva dvanácti až třináctiletá. Z očí jí hleděla spíš nevinná zvědavost než strach či ostražitost. Tu si všiml jejího vysokého džbánu.

„Boží mír a soucit s tebou,“ zasípal. „Nabídneš vodu cizinci v nouzi?“

K jeho úžasu k němu dívka přistoupila, sundala džbán a naklonila ho. Lokal vodu ze sepjatých dlaní a náhle si vybavil, že rolníci na bavlníkových plantážích kolem Nilu bývají velmi plaší a děvčata utíkají před každým neznámým člověkem.

Ach, ta voda chutnala přímo božsky! Zhluboka pil, pak si opláchl obličej a hlavu a zase hltal. „Pil jsem to nejdražší víno na světě,“ svěřil se a pročísl si prsty mokré vlasy, „ale téhle vodě se nevyrovná. Zachránilas mi život, maličká.“

Při pohledu na nechápavý výraz dívčí tvářičky si uvědomil, že promluvil v angličtině. Cítil, že se usmívá, vzhledem k jeho žalu velmi zvláštní projev. „Moji přátelé tvrdí, že mi přeje štěstí,“ pokračoval anglicky a opět si opláchl obličej. „Jako jediný syn jsem po otci získal celé dědictví, takže jsem pohádkový boháč. Míval jsem bratry, otec měl před Amirou už jiné manželky a ty mu porodily tři syny a čtyři dcery. Dva mí bratři umřeli na chřipku, třetí ve válce, jedna sestra na rakovinu a zbylé dvě se nevdaly a zůstaly bydlet v našem domě. Jsem tedy jediný otčův syn. Je to velká zodpovědnost.“

Ibrahim vzhlédl k obloze, zda z té nekonečné modři na něho nehledí tvář Aliho Rašida. Srdce se mu sevřelo jako pěst a slzy mu zalily hrdlo. Je po smrti, jeho motýlek je po smrti. Nastavil opět ruce a děvče mu do nich nalilo vodu. Omyl si pálicí oči.

Na minutku se podíval na dívku a usoudil, že pod tou vrstvou špíny může být docela hezoučká. Věděl však, že těžký život nilské rolnice ji přinutí zestárnout ještě před dosažením třicítky. „Tak teď mám tedy dcerušku,“ pokračoval v nářku. „Podle otce je to selhání, urážka mužovy plodnosti. Mé sestry nebral v dětství vůbec na vědomí. Jedna z nich bydlí v domě, je to vdova s dvěma dětmi. Nikdy ji nepohládl. Ale podle mě je hezké mít dcery. Holčičky někdy připomínají svou matku –“ Hlas se mu zlomil.

„Nerozumíš, co říkám, vid,“ řekl něžně k dívence. „A nepochopila bys to ani arabsky. Ty budeš mít jednoduchý život. Rodiče ti vyberou manžela, budeš rodit děti, zestárneš a možná se dožiješ věku, kdy tě vesnice bude ctít jako moudrou starěnu.“ Ibrahim si zabořil obličej do dlaní a rozplakal se.

Děvče trpělivě čekalo s prázdným džbánem v náruči. Konečně se Ibrahim uklidnil. Možná mu dívka pomůže dostat vůz na cestu. Arabsky jí vysvětlil, že potřebuje, aby se opřela o kapotu a zatlačila, až zatroubí.

Když se auto dostalo zpět na suchou polní cestu, usmál se Ibrahim smutně na děvče a řekl: „Bůh tě za tvou laskavost odmění. A já bych ti rád něco dal.“ Zjistil však, že v kapsách nemá žádné peníze. Všiml si, že dívenka visí pohledem na bílé hedvábné šále, kterou měl ovinutou kolem krku. Podal jí ji.

„Kež ti Bůh dopřeje dlouhý život,“ popřál děvčeti v slzách, „hodného manžela a mnoho dětí.“

Jakmile auto zmizelo, třináctiletá Sahra se úprkem pustila k vesnici. Docela přitom zapomněla, že džbán je prázdný, a myslela jen na svoji odměnu – pruh látky tak bílé a čisté jako husí peří a tak jemné, že jí mezi prsty protékala jako voda. Už se nemohla ani dočkat, až najde Abdua, poví mu o cizinci a šálu mu ukáže. Pak to řekne matce a nakonec celé vesnici. Nejlepší na tom bylo, že jí cizinec připomínal jejího milovaného Abdua.

Cestou k vesničce zahalené čpavým kouřem si Sahra připomínala, jaké má štěstí. Většina děvčat svého budoucího manžela nezná, až do dne svatby jsou si novomanželé cizí. A spousta děvčat je pak nešťastná a snáší svůj úděl mlčky, protože naříkající žena přináší rodině hanbu. Ale Sahra *věděla*, že v manželství s Abduem nešťastná nebude. Tolik se smál a vymýšlel básně, a kdykoliv na ni upřel oči zelené jako Nil, vzbouzel jí v útrobach prapodivný pocit. Zнала ho odmalička – byl o čtyři roky starší – ale teprve po loňské sklizni jí začal věnovat větší pozornost a ona ho viděla jinýma očima. S jejich svatbou počítala celá vesnice, nakonec byli přece příbuzní.

Když vběhla do vesnice, rozhlédla se po něm. Minula ji skupina švitořících žen oblečená ve volných černých kaftanech na znamení, že jsou vdané. Sahra mezi nimi s úžasem spatřila svou sestru. Uvědomila si, že sestra se změnila, že dospěla. Včera se vdávala a podstoupila zkoušku panenství, „nejdůležitější okamžik v životě každé dívky“, jak tvrdila Sahřina matka.

Dokonce tak důležitý, že ho provázela oslava za účasti celé vesnice. Ale co ztráta panenství? Ta není důležitá? Sahra si včera při pohledu na sestru, kterou ženy připravovaly na svatebním loži, vyhrnuly jí šaty a roztáhly nohy, připomněla, jak ji v šesti letech ve spánku přidržely dvě tety za ruce a matka ji uchopila zezadu. Než se Sahra vzmohla na výkřik, objevila se porodní bába s břitvou v ruce. Jediný pohyb, a Sahrů proklála nesnesitelná bolest. Později se dozvěděla, že to byla obřizka, která čeká všechna děvčata. Provedli ji její matce a matce její matky a tak až k pramáti Evě. Matka Sahře vysvětlila, že po vyříznutí toho nečistého kousku těla dokáže žena zachovat muži věrnost, zatímco bez této operace by nikdy nenášla manžela.

Ale včera večer neprováděla zkoušku panenství žádná porodní bába, ale sám ženin bílým kapesníkem omotaným kolem prstu, přičemž přihlížela rodina a všichni svatební hosté. Nevěsta vykřikla a mladý ženich vyskočil a předvedl zakrvácený kapesník. Všichni začali provolávat slávu. Nevěsta byla panna, rodinná čest byla zachráněná.

A do rána se Sahřina sestra zázračně proměnila v ženu.

Sahra se rozběhla ke kavárně a nepřestávala hledat Abdua, který tam často pomáhal prostírat stoly. Přitom zaslechla starého šejka Hamida, který si u vodní dýmky stěžoval, že v Káhiře slaví bohatí konec války, ale rolníci nemají co oslavovat. Potom se šeptem dostal k nebezpečnému tématu – k *Muslimskému bratrstvu*, tajné skupině milionu lidí po celém světě, která má v plánu svrhnout světskou třídu vládnoucích pašů čítající pouhých pět stovek hlav.

„Jsme nejbohatší země Středního východu,“ syčel Hamid, který uměl psát a číst, vlastnil dokonce rádio a požíval ve vesnici nesmírné vážnosti jako hlavní zdroj zpráv. „Ale kdo to všechno shrábne? Těžko my chudí!“

Sahra neměla šejka Hamida ráda. Nejenom že byl hrozně starý, ale taky hnusně špinavý. Navzdory svému vzdělání, jež mu vyneslo vážený titul šejka, měl *galabeju* smrdutou a zamazanou, vousy zcuchané a umatlané od kávy a tabáku a měl nechutné zvyky. Byl už čtyřikrát ženatý, ale vždycky ovdověl, ve vsi se šušovalo, že každou manželku doslova udřel k smrti. Sahře se nelíbilo, jak jí vždycky okukuje nadra.

Honem tu šálu od bohatého muže skryla mezi záhyby šatů. Cizinec byl jistě paša, jeden z těch, proti kterým teď šejk Hamid brojil.

Konečně spatřila Abdua, zamávala na něho a zaslechla jeho smích a v duchu se ptala, jak bude vypadat její svatební noc. Ublíží mi? přemítala při vzpomínce na pláč své sestry při zkoušce panenství. Sahra věděla, že zkouška být musí, protože pouze čistota dcery zaručuje rodinnou čest. Sahra si vzpomněla na nešťastnou dívku ze sousední vesnice, kterou její souseď znásilnil, a otec se strýci ji pak zabili, protože „hanbu lze smýt jen krví“.

Sahra běžela za dům svých rodičů, kde vedle stájí vklouzla do bambusového přístřešku omazaného blátem. Za horkých dní tady odpočívala jejich buvolice, přežvykovala a Sahra sedávala s ní. Bylo to její oblíbené místočko a sem se teď schovala, aby v duchu znovu prožila své setkání s cizincem a pomazlila se s hedvábnou šálou.

Uvelebila se na slámě a povšimla si, že slunce je už vysoko a přináší do vesnice nový den. Věděla, že musí jít znovu k řece pro vodu, ale teď aspoň na chvíli chtěla být sama jen se svou nádhernou vzpomínkou. Ten muž jí slíbil, že jí Bůh požehná! Toužila, aby za ní přišel Abdu a ona mu mohla všechno vyprávět. Teď už si nesměli spolu hrát tolik jako v dětství, museli se držet oddělených hlouček žen a mužů, takže si vždycky společný okamžik jen ukradli. Začátek měsíčního krvácení znamenal pro Sahru dlouhé šaty, šátek skrývající vlasy a cudné chování. Už žádné běhání, žádný křik, z těla odhalit nanejvýš kotník. Po letech dětské svobody bylo toto omezení téměř nesnesitelné, zvláště když na rodinných sešlostech nesměli s Abduem na sebe ani promluvit.

Proč se rodiče tolik bojí o dcery? dumala Sahra. Proč se jí matka pořád vpytává, kde zrovna byla a kam má namířeno? Proč už nesmí k pekaři a do rybárny sama?